

Митрополит Атанасије Лимасолски: Мир Божији је велико благо

Када имамо мир Божији у себи, тада је наша душа уверена да је Бог заиста наш Отац, а ми деца овог Свемогућег Бога Који подржава и управља творевином. Тада осећамо да нисмо у опасности и да се ничега не требамо плашити.

Када смо у миру са Богом, у миру смо и са другима. Престајемо да гледамо на друге као на непријатеље, уместо да видимо Бога у њима: „Ако си видео свог брата или сестру, видео си Господа Бога свог. За народ Божији сваки је човек „веома добар“, јер је Бог Творац сваког створио, и не мисле зло у срцу, јер за њих зло не постоји. Наравно, не треба бити наиван, али не признају да је Његова творевина, створена по лику нашег Доброг Бога, зла и да нам жели зло. То не значи да је народ Божији глуп и лаковеран, и да не мисли да му ништа не прети, па стога не може имати лоше односе са другим људима.

Народ Божији, који је сигуран у постојање Бога, не плаши се никога и ничега.

Мир Божији има невероватне друштвене последице. Када нестану завист, сумња и страх, зашто се онда не ујединимо у љубави једни према другима у породици и свакодневном животу?

Али ако немамо Божији мир, онда смо љубоморни и плашимо се једни других, и делујемо у духу сумње и губитка мира Божијег. Под притиском смо зла које обитава у нама, јер, лишени благодати Божије, нисмо се уздигли кроз вео зла који покрива овај свет. А онда је сасвим природно да се плашимо не само наше браће, сестара и других људи, већ чак и нашег непосредног окружења. Тада се осећамо угрожено од свега. Често осећамо да желимо да будемо заштићени пред другима, јер не знамо шта се може десити, али немамо мира у души.

Али мир, чији је извор Бог, шири се свуда по околини. Дакле, народ Божији може да живи било где, да се дружи са целокупном творевином и да живи у миру са њом. Многи светитељи су живели са дивљим животињама. Свети Герасим је живео са лавом поред реке Јордана, а свети Пајсије је живео са дивљим животињама јер се, као и други свети, помирио са Богом. Свети Пајсије је живео у јарузи, на страшном месту; а сви скитови на Светој Гори су исти. Али тамо није осећао никакав страх. Све око њега било је тако сигурно и дивно да се осећао као да живи на најпријатнијем месту на земљи. Данас можемо да живимо у граду са много других људи и да се и даље плашимо, јер смо изгубили мир Божији.

Дакле, тај мир, дат људима кроз одређени процес, онда утиче на цео наш живот и конкретан је, стваран и апсолутан. Ово искуство даје Црква. Али како се то дешава у пракси? Могу ли људи који живе у нашем свету и живе свој свакодневни живот, са свим својим проблемима и опасностима, искусити мир Божији и Његове дарове ако је све то доступно само једној одређеној групи? Али Христос нас је све позвао к Себи и понудио Себе свима нама у Цркви.

Сви смо ми деца Цркве, наше Мајке, коју је Бог створио и обогатио даровима које је донео Својим оваплоћењем и силаском Духа Светога. Стога сви можемо да делимо искуство мира Божијег. Тако је химна анђела „Слава на висини Богу и на земљи мир...” потврђена и постала стварност у нашим срцима и тако остаје. Христос не гледа на људе као на масу. Он сваку особу види као јединствену, лечи сваког од нас посебно и чува личност сваког од нас. Он нас не чини свима истим. Гаранција наше слободе и поштовање према њој показује да се мир Божији остварује у сваком од нас појединачно и даје нам пут ка сусрету са Христом. Сами светитељи су нам показали да овај мир постоји на земљи и да нам се нуди и даје. Када су наша срца отворена за

милост, она комуницирају са њом и уздижу се изнад догађаја овога света. Када људи истински уђу у сферу свог односа са Богом, у њима се полако рађа непоколебљива нада у Божју љубав. Они не обраћају пажњу на чињенице својих греха, падова или болести, већ доживљавају радост наде.

Мир Божији се нуди сваком од нас, и ми можемо уживати у њему. Дођите и видите (Јн. 1,46), каже Христос. Окусите и видите да је добар Господ (Пс. 33,9) — Црква је о томе увек говорила са пуним поверењем и ауторитетом, јер је то искуство имала у својим рукама. Нуди се свакоме од нас и свако може и мора да га пронађе и усађује у себе и своје окружење. Бог је спасао целог човека, и за нас је велика грешка да мислимо да могу постојати околности под којима нас Он не може спасити; или да Га наша сопствена изопаченост, зло и моћ других сила могу икада збунити или омести Његов рад и Његов промисао. Победа припада Богу: И ово је победа која побеђује свет, вера наша (1 Јн. 5, 4).

Учините све што је у вашој моћи, без бриге и стрепње, а ваша савест ће сведочити да сте учинили све што сте могли. И онда своје проблеме, проблем свог детета, своје здравље, финансије – једном речју: све што вас оптерећује – ставите у руке Божије. И тада ће се Он заиста појавити. Христос је победио свет, страх и стрепњу, и дао нам Себе да бисмо спознали свој прави мир. Стога смо радосни и мирни. Не плашимо се ничега, него идемо својим путем, имајући у срцу онај дубоки мир, о коме су певали анђели и који су искусили сви свети, и који наша Црква до данас чува као драгоцену благо.

mitropolija.com